

ПЕРЕМЕШКА

газета організації «DOM»

Випуск квітень 2021 № 3 (46)

Привіт, друзі!

Сьогодні ми пропонуємо Вам свої думки про освіту України, про її сучасний стан та перспективи розвитку, наш погляд на переваги та недоліки дистанційної освіти, про вплив діджиталізації на розвиток підростаючої особистості, про психологічні особливості шкільного класу. Початок виїшов доволі серйозним, але ми вважаємо, що замислюватись над цими питаннями необхідно кожному.

Незабаром канікули і відпочинок. Тому друга частина нашого випуску запрошує Вас у цікаві подорожі світом, у дослідження теми сучасного мистецтва, до знайомства з однією з найвідоміших українських художниць Марією Примаченко. Обіцяємо - буде цікаво!

Залишайтеся з нами!

Шкільна газета «Перемешка»

учні вивчають декілька мов і природничі науки, продовжують розвивати свої здібності й вперше починають серйозно замислюватись над майбутньою професією. До речі, останнім часом Міністерство освіти та науки України здійснило ряд прогресивних реформ під назвою Нова українська школа, головна мета яких – створення школи, де приємно навчатися і яка розвиватиме креативність, критичне мислення. НУШ дає учням не тільки знання, а й уміння використовувати їх у житті, а також виховує відповідальних громадян – патріотів, які з повагою ставляться до історії та культури своєї країни. У процесі вищої освіти студенти опановують свій майбутній фах і готуються стати гарними спеціалістами. У багатьох закладах вищої освіти є програми обміну студентами між країнами. Це прекрасна нагода навчитися нового в закордонних колег і поділитись з ними своїми знаннями. Це сприяє налагодженню співпраці та формуванню дружніх відносин між країнами.

Є переконання, що в Україні створені сприятливі умови для навчання та розвитку підростаючого покоління. Наша держава матиме найліпших у світі спеціалістів і зміцнить свій імідж на міжнародній арені.

Школа live Освіта України

Що ж таке освіта для України? На мою думку, це – запорука успішного майбутнього для нашої держави та нас самих.

В Україні освіта складається з таких «сходинок»: дошкільної, загальної середньої, професійно-технічної та вищої. Також у багатьох закладах освіти існують різноманітні гуртки, які допомагають учням удосконалювати свої вміння та набувати корисних навичок для майбутнього.

На ланці дошкільної освіти діти навчаються спілкуватись та взаємодіяти одне з одним. Крім того, вони поступово готуються до навчання в школі та розвивають творчі здібності: малюють, співають, танцюють, займаються елементарним прикладним мистецтвом. Пізніше, під час отримання загальної середньої освіти,

Розмірковувала
Кіра Михілюва,
9-Б клас
Фото Андрія Щербакова

Українська школа: реалії та перспективи

Україна поступово рухається до створення оновленої педагогічної системи, яка повинна поєднати національні традиції з основними досягненнями світової освітньої думки.

Система шкільної освіти в Україні складається з трьох етапів: початкової, основної, старшої школи.

Початкова освіта триває 4 роки. На основну школу відводиться 5 років. Ці роки дають загальну освіту для кожного школяра, формують в ньому готовність прийняти рішення, реалізувати форму і профіль подальшого навчання. На цій стадії для учнів створюються умови, які забезпечать вибір місця навчання в подальшому.

Талановиті діти можуть вступати в спеціальні початкові класи з допрофесійною підготовкою, в класи з поглибленим вивченням окремих предметів або спеціалізовані школи, ліцеї та гімназії.

Вчителі зацікавлюють дітей, спрямовують їх інтереси до знань в потрібну сферу, надихають. В результаті суспільство отримує особистості, які знають, чого хочуть від життя. Додаткові таланти та розвиток здібностей дітей досягаються, завдяки позашкільній освіті, яка дає стимул до пошуку нової інформації, готує до реальних життєвих ситуацій, робить навчання цікавим. До таких навчальних закладів можна віднести школи мистецтва, клуби за інтересами, міжнародні центри професійної освіти, спортивні секції.

Важливі завдання освіти в Україні: навчання вмінню комплексно розв'язувати проблеми, роздумувати та приймати рішення; розвиток креативності, емоційного інтелекту, вміння взаємодіяти з оточенням.

Сьогодні в Україні якість означає новий зміст освіти, перш за все, те, що діти отримують знання, необхідні для професійної діяльності та повсякденного життя в умовах інформаційного суспільства.

Ярослава Марціна,
8-А клас,
лідер DHOOD «DOM»

Плюси та мінуси дистанційного навчання!

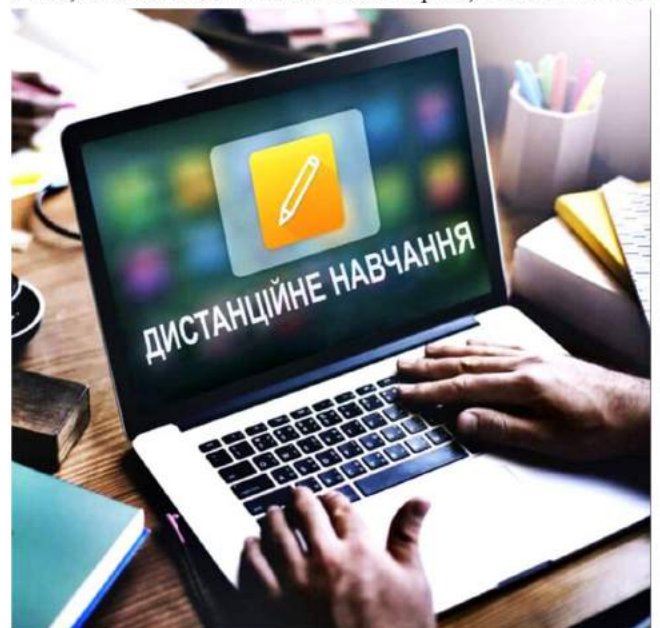
Наразі це дуже актуальне питання. Розглянемо дистанційне навчання з різних боків та проведемо невелике дослідження.

Вважаю, що не так багато тих, хто з бажанням щодня йде на навчання: прокидається зранку, снідає, збирається і крокує до школи. Під час дистанційної форми можна поспати трохи більше та навіть подрімати між уроками в Zoom. Я це називаю «наявність більшого проміжку часу на відпочинок». Зарахуємо це як «плюс».

Удома просто необхідно організувати самостійний режим навчання, але це справжнє пекло! Якщо до школи обов'язково потрібно прийти, то вдома можна схитрувати. Але як же складно потім наздоганяти, щось опанувати самостійно... Лише залізна сила волі допомагає. Тому необхідність самоорганізації під час онлайн вважаю – це «мінус».

У той же час, навчаючись вдома, ми отримуємо більше вільного часу на хобі, спілкування з друзями та прогулянки. Це добре для учнів. А у вчителів навантаження збільшується, і вони не встигають навіть того, що могли зробити раніше. Виходить, що для дітей – це «плюс», а для вчителів – «мінус»!

Я навела лише декілька аргументів на підтримку дистанційної форми навчання та її недоліки. Насправді для кожного учня або вчителя воно несе щось своє. Комуś легше вчитись онлайн – навіть оцінки покращуються! А іншим – навпаки. Немало тих, кому добре і так, і так, тобто людина і вчиться гарно, і все встигає.

Для чистоти експерименту я провела невеличке опитування серед однокласників та вчителів школи. І ось що вийшло в підсумку. Учні та вчителі повністю розійшлися у питанні, що зручніше та краще: дистанційне навчання чи очне. Більше двох третіх (76%) вчителів вважають, що краще ходити до школи, і лише 3% учнів із ними згодні. Ніхто з вчителів, навіть ті, які не вважають дистанційку складною, не підтримав твердження: «Дистанційне навчання цікавіше, надає більше можливостей». Ех, дорослі!.. А от 78% учнів визначили, що для них у дистанційці більше переваг! Однаково зручними формами навчання (дистанційне та очне) виявились для 18% учнів та 23% вчителів. Це говорить про те, що завжди є певна кількість людей, які легко переносять зміни, мають високі адаптивні здібності! Дуже важлива й необхідна навичка в сучасному мінливому світі.

Отже, питання, що ж краще: очна освіта чи дистанційна – залишається відкритим та дискусійним. Одне можна сказати з упевненістю: необхідно вчитися новому, світ не стоїть на місці, все розвивається, а разом з ним і ми!

Досліджувала питання
Василина Філіпченко,
7-Б клас.
Джерело: education.24tv.ua

Мій шкільний клас як соціально-психологічна система

Ні для кого не секрет, що людина – високо-розвинена соціальна істота: їй необхідно прийняття, взаєморозуміння і спілкування з іншими представниками свого виду. Залежно від спільних інтересів, мети, особистісних якостей, психічних процесів Homo Sapiens можуть об'єднуватися в групи, утворювати колективи, що, власне, і формує соціально-психологічні системи. І, безперечно, школа тому не виняток. Розгляньмо таку систему на прикладі шкільного класу.

Мій клас являє собою соціально-психологічну систему.

Я так вважаю, тому що форма організації освітнього процесу виступає вельми значущим регулятором міжособистісних взаємин школярів. Учні об'єднуються за спільним інтересом в отриманні, засвоєнні й застосуванні знань. У процесі освіти, без сумніву, школярі зустрічаються з деякими труднощами, випробуваннями, виконують спільні завдання, що впливає на зближення тих чи інших учнів. Усе це якраз виступає, певним чином, соціологічним «стрижнем», «фундаментом», на основі якого індивіди розвивають більш особистісні взаємодії, зокрема дружні стосунки, взаємовиручку, взаємоповагу, доброзичливість, які, безперечно, впливають на психіку підлітків. Також значним аспектом кожного є потреба у самореалізації, відчутті своєї значимості, належності до якоїсь із груп.

На мою думку, досить важливу роль у формуванні взаємин між школярами відіграє вчитель або класний керівник за умови, що він якісно виконує свої обов'язки. Викладач, як на мене, - це «маяк», що дає «спрямовані промінці світла» «кораблям» у великому «океані», вказуючи їм шлях до «землі», «протоки», уміло спрямовує вузькогрупові інтереси на загальну користь. Саме наставник може впливати на дружні стосунки та єдність класу. Він регулює та контролює дотримання загальних правил поведінки в закладі освіти, що іноді допомагає вирішити суперечливі ситуації між учнями.

Шкільний клас, з точки зору соціологів, є такою суспільною одиницею, як група. Залежно від міжособистісних взаємодій, а також особистісних якостей її членів, у деяких випадках група може розвиватися до рівня колективу – більш складної соціально-психологічної системи.

більш складної соціально-психологічної системи. Колектив відрізняється від групи більшою зібраністю, згуртованістю учасників та підвищеною довірою між ними.

На мою думку, мій шкільний клас не є таким видом соціально-психологічної системи, як колектив, і більше подібний до диференційованої групи. Ви бачили, наскільки різноманітним може бути небо? Тільки єдиний раз у певний час, у одному місці, у певній світовій лінії, за деяких географічних умов ви маєте можливість сприйняти цю «небесну височінь», яка не повториться. Так і соціальні групи – мають унікальну, притаманну виключно їм структуру, порядок.

У класі наявні 27 учнів. Я провів власне соціометричне дослідження, у результаті якого виділив 6 підгруп: Fortuitas (з латинської – «повсякденний»), Stellae (з латинської – «зірки»), Ludio (з латинської – «гравець»), Puellae (з латинської – «дівчата»), Holeribusque (з латинської – «зелень»). Мікрогрупи утворюються з учнів однієї статі (дівчачі: Stellae, Puellae, юнацькі: Fortuitas, Ludio, змішана – Holeribusque), що мають схожі інтереси, ідеї, думки, ідеали, систему цінностей. Назва мікрогрупи пов'язана з самовизначенням усіх її учасників, а також характерних ознак. (Наприклад, Fortuitas отримала таку назву латинською, тому що її учасники одягаються у стилі Casual.) Основною причиною формування мікрогруп є бажання школяра бути корисним співучасником суспільних процесів, мати вагу серед свого оточення, а також вбачати сенс своєї діяльності. Взаємозв'язок між учнями однієї підгрупи значно сильніший за зв'язок з тими, хто не входить до неї. Взаємодія між підгрупами існує, але суто для забезпечення пересічних інтересів, а також власних потреб. Ставлення між мікрогрупами більш нейтральне, дружнє, не вороже. Але спостерігаються труднощі у спілкуванні між хлопцями й дівчатами. Соціометрична структура класу відповідає частково груповій диференціації: підкласи Fortuitas, Stellae мають найбільший авторитет серед інших, так звані «зірки». Середній – Ludio, Puellae, так звані «прийняті». Останній рівень займає Holeribusque, учасники якого мають низький рівень поваги серед учнів. За критеріями я вхожу до мікрогрупи Holeribusque, маю один з найнижчих рівнів авторитету серед однокласників.

Статус всередині класу залежить від здібностей самого учня, його досягнення в отриманні

знань, у багатогранності, універсальності особистості і, головне, від рівня афіліації самого індивіда, його комунікативних здібностей. Саме через це більш високий статус мають відмінники, які наділені харизмою та навичками приємного співрозмовника. Між іншим, я маю досить низький статус через слабкий рівень афіліації, а також занижені комунікативні здібності.

Окремо хочу виділити таку рису свого класу, як рольовий розподіл учнів. Кожен учасник групи є носієм певної ролі, яку виконує. Ця роль може залишатися незмінною протягом кількох років і, навпаки, змінюватися протягом короткого терміну. Наявність ролі в учня, а також сама значимість цієї ролі корелює з соціометричним статусом: чим більш значуща і сприятлива діяльність для всього класу, тим вищий статус має сам носій відповідної ролі. Наприклад, моя роль – комп'ютерний гік, тому хоч серед учнів у мене не дуже високий статус, однак досить високий серед педпрацівників. Я допомагаю вчителям засвоювати сучасні засоби інформаційно-комунікаційних технологій для організації освітнього процесу та дистанційного навчання учнів в умовах нових викликів сучасності. За рахунок цього я підвищую самооцінку, реалізую свої здібності, відчуваю себе потрібним, а це дуже важливо для психологічного стану людини як соціальної істоти.

Як правило, людина прагне до самореалізації, до добрих стосунків, міцних емоційних зв'язків, до розкриття власного творчого потенціалу, належності до групи, яка взаємодіє з іншими соціальними структурами, а сукупність цих взаємодій формує соціально-психологічну систему, якою і є мій клас.

Проба пера ✓

«Подорож – ось що
приносить нам радість...»
Ден Міллен

...Такі тихо загальмувало біля вокзалу. Я одягла шапку й, підхопивши рюкзаки, вийшла на вулицю. Мене охопило нічне весняне прохолодне повітря, на вулиці темно й тихо, але час від часу було чутно торохкотіння потягів. Я сховала телефон та навушники до рюкзака й натягнула його на плечі. Через хвилину ми з мамою йшли до будівлі вокзалу, яка мерехтіла попереду. На сходах ми затримались, щоб подивитися на табло прибуття потягів, що яскраво сяяло у темряві. Нашого потягу ще не було, тому ми вирішили зайти всередину. Я штовхнула важкі двері – і мене охопило яскраве світло, тепло, шум та гамір. Ми стали навпроти табло й інколи поглядали на нього, чекаючи інформацію про прибуття нашого потяга. Я озирнулась довкола: тут було багацько людей, усі кудись поспішали, тягнучи свої валізи й весело перемовляючись. У повітрі вирувало передчуття чогось нового й дивовижного – передчуття подорожі, того, що завтра ти будеш уже в іншому, новому місті, де досі не був. Саме тієї миті я подумала: «Напевно, аеропорти й вокзали – єдині місця на планеті, які ніколи не засинають».

Нарешті табло оновилося і я побачила: потяг 0630, станція прибуття «Київ-Пасажирський», час відправлення 23:11, платформа № 5. Через хвилину ми з мамою крокували низеньким переходом, проштовхуючись через натовп. Ми вийшли й опинились на платформі під чистим зірковим небом. Мама витягла квитки з рюкзака, ми пішли на потрібну нам 10 колію. Проминули 11, 10, 9, 8 й ... ось 7 вагон. Провідник перевірів квитки, я нарешті видряпалася на високі сходи й зайшла всередину. Попереду простягався довгий, вузький, яскраво освітлений коридор, застелений червоним килимом. Зліва було по чотири спальні полиці, вікно й невеликий столик. Ми знайшли наші місця: 13 та 14. Тут були два бокових місця, велике вікно, яке можна побачити з обох полиць, знизу був столик та два сидіння, які перетворювались на спальне місце. Я зняла рюкзак і сіла, стягнула куртку та шапку. Вагон потроху заповнювався. Я подивилась у вікно – на сусідній колії теж був потяг, який почав повільно від'їжджати. Аж раптом я відчула легкі коливання підлоги: наш потяг також вирушив.

Через деякий час принесли постіль, мама

допомогла мені застелити ліжко, і я, знявши взуття, встала на нижню сходинку, схопилася за ручку та, як ледачкувата гусинь, заповзла на верхню полицю разом з рюкзаком. Сюди виходила частина вікна, яка впиралася в низеньку стелю.

Після того, як усі у вагоні влаштувалися, вимкнули частину світла. Я прилаштувала рюкзак у куточку, закуталася в ковдру та вмостилася поближче до вікна. Перед очима миготіли вогні тепер вже далекого Харкова, очі потроху заплющувались під розмірений стукіт коліс потяга. «Як все ж таки класно подорожувати!» – подумала я й заснула.

У передчутті подорожі
Кіра Михільова,
9-Б клас
Фото з www.unian.ua

ГІД світом ✓

Топ – 7 місць,
які варто відвідати
у Чорногорії

Відпочивши на літніх канікулах у Чорногорії, я зрозуміла: незважаючи на маленькі розміри, країна перенасичена цікавими історичними місцями й фантастичними природними пейзажами, саме тому у цій статті я зібрала 7 місць, які, на мою думку, треба обов'язково відвідати.

1. Старе місто Будви

Будва – чудове й цікаве місто, але окремо варто приділити увагу його історичній частині. Вона була зруйнована землетрусом у 1979 році, але наразі все відновлено. Старе місто Будви – фортеця, в якій знаходяться декілька церков, цитадель, 3 музеї, декілька кафе й ресторанів та багато сувенірних крамниць. До речі, з фортеці відкривається просто чудовий краєвид на море й можна зробити крутезне селфі, а прогулянки затишними вузькими вуличками всім будуть до вподоби.

2. Пляж Могрен

На першій частині пляжу ви опинитесь, пройшовши вузькою стежкою, з одного боку котрої нависають химерні скелі, а з другого – низенька прірва й величезні кам'яні брили, об які розбиваються морські хвилі. Якщо ж ви дійдете до кінця пляжу й прошмигнете крізь невеличку

печеру, то опинитесь на другій частині Моргену. Також тут чудовий крупний пісок й тепле спокійне море, у якому можна зустріти багато яскравих риб.

3. Каньйон річки Тари

Це другий за глибиною каньйон у світі, до того ж він увійшов до списку Всесвітньої спадщини ЮНЕСКО. Коли ми приїхали сюди, перед нами розкинулися скалисті гори, вкриті густими зеленими лісами, між якими була глибока та довга ущелина з прозорою річкою. Найліпше цей чудовий краєвид можна побачити з мосту Джурджевича, який раніше був найбільшим у Європі.

А тим, хто любить екстрим, я б порадила обов'язково пролетіти над каньйоном на ZipLine. Спочатку на тебе одягають великий цупкий жилет й пристібують до каната-колії, а потім... потім ти вільно летиш на висоті 170 м, вітерець пестить твоє волосся, довкола тебе зелені ліси й високі гори, а якщо подивишся вниз – побачиш кришталеву річку, що стрічкою в'ється між горами.

Напевно, саме тому від каньйону Тари я отримала незабутні емоції й величезну купу спогадів.

4. Місто Тиват

Тиват – невелике приморське місто, яке обов'язково треба відвідати ввечері. Коли спадають сутінки, просто на вулиці починаються різноманітні концерти, вистави та фаєр-шоу. Крім того, у Тиваті чудові фонтани, які яскраво підсвічуються в темряві. А власне для мене ще одним чудовим спогадом стала нічна прогулянка узбережжям й смаколики, які я тоді скуштувала.

Каньйон річки Тари,
Чорногорія.
Фото Кіри Михільової

Острів Святого Миколая,
Чорногорія.
Фото Кіри Михільової

5. Острів Святого Миколая

Це чудовий мальовничий острів, до якого можна дістатися на катері з міста Будви. Прогулятися, поплавати у кришталеву чистій воді, зробити невеличку фотосесію, видряпатися на височенькі скелі біля берега, оминувти острів на човні й потрапити на один із віддалених та безлюдних пляжів – неповний перелік того, як можна цікаво провести тут свій час. До того ж, тут набагато тихіше й спокійніше, ніж на міських пляжах, тож можна гарно відпочити.

6. Чорне озеро

Чорне озеро знаходиться на горі Дурмітор, на висоті 1416 м, тому тут трохи прохолодно. Його оточують темні хвойні ліси, які віддзеркалюються на поверхні води, тому здається, що озеро – чорне. Насправді вода в озері блакитна й дуже прозора. Мені здається, що я б змогла провести тут цілий день, милуючись фантастичною красою озера, насолоджуючись чистим гірським повітрям та приголомшливим краєвидом.

7. Богоматір Скелі

Богоматір Скелі – колоритна церква, розташована на штучному острові поблизу міста Пераст (яке, до речі, також дуже гарне й цікаве). За легендою, острів був закладений місцевими моряками, котрі знайшли на скелі серед моря чудотворну ікону, яка вилікувала одного з них. Відтоді існує традиція приносити сюди каміння й кидати в море. Кажуть, що того, хто залишить тут камінець, чекає благословення та удача. На мою думку, цей острів треба відвідати через незвичайну історію створення та чудову атмосферу, що тут панує.

Подорожувала Чорногорією
Кіра Михільова,
9-Б клас

ART-ревію

Сучасне мистецтво.
«За» чи «проти»?

Зараз весь світ говорить про сучасне мистецтво: ми чуємо про виставки та перформанси, концерти та презентації по радіо, читаємо на сайтах, дивимось по телебаченню та You-tube. А чи обізнані люди взагалі, що це таке – сучасне мистецтво? Я вирішила спитати у мешканців Олексіївки, що вони про це знають і як ставляться до цього напрямку культури.

Мені пощастило поспілкуватися із декількома людьми від 12 до 74 років. Всі 100% опитаних позитивно ставляться до різних жанрів мистецтва, а дехто й сам займається малюванням і музикою.

Майже всі відповіли, що знають, що таке сучасне мистецтво, але не змогли конкретно пояснити, що саме. «Не дуже розумію, що таке сучасне мистецтво, але гадаю, що це те, що зараз модно в музиці, моді, танцях, архітектурі», – пояснила Валерія, 12 років. Більш дорослі опитувані пригадали такі мистецькі жанри, як: пост-модерн, мурали, перформанс, ретро.

На запитання про відмінності арт-напрямків «street-art» та «graffiti» відповіді були різні. Хтось взагалі не знав, про що йде мова, але зустрілися й окремі знавці. Антоніна, 12 років: «Graffiti – це частіше за все поза законом, а street-art – це коли дають стіну і малюють». Наталія, 42 роки: «Graffiti – це нецивілізований засіб вираження художника, а street-art це більш легально, тобі дають стіну, і ти можеш намалювати якийсь епізод з фільму, твору, це яскраві і гарні зображення, які прикрашають сіру стіну». Незважаючи на те, що більш старші респонденти не змогли пояснити, чим відрізняються напрямки сучасного вуличного арту, вони охоче підтримують прагнення молоді до творчості.

Я поцікавилася в Інтернеті, як трактується це поняття. У Вікіпедії зазначено, що «сучасним» мистецтвом вважається те, що виникло та розвивається в епоху постмодерну — від 1960-70-х років і пізніше. В цю епоху мистецтво розглядають як відкрите поняття, що вільним чином об'єднує предмети, які не мають спільних рис, а лише мають щось подібне». Мистецтву сучасного періоду «притаманне заперечення існування загальних правил, натомість підноситься різноманітність поглядів, творчих методів. Жанри та стилі можуть різноманітно поєднуватись...». Сьогодні стає важливішим, як речі та явища зображуються, ніж вони самі.

Характерною рисою сучасного мистецтва є участь глядачів у дотворенні твору, пошуку сенсу зображеного або почутого, а не те, що хотів показати автор. У результаті сучасне мистецтво більше орієнтовано на широке коло глядачів. Воно розмиває кордони сприйняття та творення.

У журналістиці теж є місце мистецтву, і сьогодні я опанувала мистецтво інтерв'ю. Це дуже цікава і складна журналістська робота. Дізнаєшся багато нового і в той же час твориш свій матеріал.

Спілкувалася
Діана Спурнікова,
7-Б клас
Джерело: www.uk.wikipedia.org

Художниця
людям на радість

Українська художниця Марія Оксентіївна Примаченко народилася у 1908 році в селі Болотня на Київщині. Пані Марія писала свої картини в жанрі «наївного мистецтва».

«Починалося все це так. Якось біля хати, над річкою, на завітчаному лузі пасла я гусей. На піску малювала всілякі квіти, побачені мною. А потім помітила синюватий глей (глину). Набрала його в пелену і розмалювала нашу хату», – розповідала художниця. Мисткиня не відмовилась від пропозиції і розфарбовувала кілька домівок. У семирічному віці маленька Маруся тяжко захворіла. Діагноз невтішний – поліомієліт. Усе життя вона переживатиме болі, перенесе не одну операцію і практично на всіх фото буде з посмішкою. За спогадами сучасників, саме неможливість сповна працювати в полі з родиною дала дівчинці вдосталь вільного часу, і вона почала малювати.

За життя жінка створила понад 800 картин, 650 робіт Примаченко зберігаються у Національному музеї українського народного мистецтва.

У 1988 році Марії Оксентіївні було присвоєно звання «Народний художник України». А 2009 рік за рішенням ЮНЕСКО було визнано роком Марії Примаченко, адже саме тоді відзначали 100-річчя від дня її народження.

Декілька цікавих фактів з життя художниці. Вона однаково вправно малювала обома руками, створювала ілюстрації до книг. Її син і онуки також стали художниками. Пані Марія мріяла зібрати митців і розмалювати будинки в містах: «...що за дива витворили б – цвів би не лише садами Київ. Будинки б сміялися до людей...»

Знайомила Настя Конєва,
5-А клас,
джерело: www.lustrum.com.ua/artstorepro.com

Еконовини

Випуск кажанів

Щовесни Центр реабілітації рукокрилих у Харкові влаштовує урочистий випуск врятованих кажанів на волю. Ця акція дуже популярна серед містян, деякі люди беруть у ній участь щороку. Але робітники центру мріють масштабувати позитивне ставлення до кажанів і на інші міста України. Цієї зими до них передавали великі групи кажанів не тільки з Харкова, а й із Запоріжжя (700), Дніпра та області (1000), а також із західних регіонів країни. Загальна кількість тварин, які перебувають на реабілітації цього сезону, рекордна — 3000!

Традиційний запуск кажанів у Фельдман Екопарку цього року відбувся 4 квітня. Долучитися до екологічної акції міг кожен бажаючий. Цього сезону Центр реабілітації кажанів спільно з волонтерами з різних міст України врятував понад 3000 кажанів. Фахівці Центру повернули їх до природного середовища проживання не тільки в Екопарку, а й в регіоні, на Запоріжжі та на Дніпропетрівщині.

На сайті екопарку зазначено: «Центр реабілітації кажанів Фельдман Екопарк – єдина в Україні і одна з найбільших у Східній Європі зооохисна організація, що спеціалізується на порятунку кажанів. За час свого існування вона допомогла вижити більше ніж 15000 цих тварин, всі види яких в Україні занесені до «Червоної книги».

Цікавився Тимофій Клименко,
4-В клас,
Джерело: www.feldman-ecopark.com

Рідкісні вовки у Фельдман Екопарку

У Фельдман Екопарк на початку зими прибула пара червоних вовків. Ці рідкісні і красиві хижаки досить довго перебували на карантині і тільки недавно були переведені в експозиційний вольєр. Поки він тимчасовий – для них та їх найближчих родичів, гієновідних собак, планують побудувати окремий демонстраційний комплекс. Але вже зараз відвідувачі Фельдман Екопарку можуть помилуватися новими вихованцями, а також, за традицією, вибрати для них імена.

Червоний вовк – звір середніх розмірів, що поєднує у своїй зовнішності риси шакала, лисиці та вовка. Від звичайного сірого вовка його відрізняє забарвлення, більш пухнаста шерсть, довгий хвіст і трохи менші габарити. Червоні вовки відважні й умілі хижаки – полюючи, вони можуть успішно добути буйвола та перемогти тигра. Багатьом ці дивовижні звірі відомі з дитинства як «руді пси», з якими бився в індійських джунглях кiplинговський Мауглі. Цей вид занесено до Міжнародної Червоної книги. Вони дуже активні і допитливі. Всі червоні вовки за характером невгамовні, ведуть переважно денний спосіб життя та активно освоюють простір. Вони прудкі, як лисиці, і вміють високо стрибати. Тому вольєр для них потрібен такий, щоб було, де полазити, а зверху – обов'язково надійний дах. Працівники сподіваються, що парі червоних вовків у них сподобається і через рік у них з'являться вовченята.

Ми на сайті школи

Редакційна колегія: директор: Вовк О.О.
Головний редактор: Нечитайло Анастасія, 11-Б
Журналісти: Клименко Тимофій, 4-В; Конєва Анастасія, 5-А; Юрченко Юліана, 6-Б; Спурнікова Діана, 7-Б, Філіпюченко Василина, 7-Б.
Фотокореспондентка: Юрченко Юліана, 6-Б.
Коректори: Вовк О.О., Лохматова Н.Е.
Дизайн оформлення: Jitter(ASR), Верстка: Вовк Олена
Редакція вдячна за допомогу у підготовці випуску вчителям української мови Лохматовій Н.Е., Ободовській З.І.
Адреса: м.Харків, вул Ахсарова, 3-А, ХЗОШ № 150,
(057)725-85-10, peremeshka150@ukr.net